

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבג.

עין משפט נר מצוה

מא ב ג ד ה ו ז ח ט י
מחלות שאל אבות
הטומאות ה' י'
מח ר ז מיי פ'כ"ג מהל'
כלים הלכה יל:

שיטה מקובצת

א] אם מפשיטו לעשות מן
העור שטיח למטה ושלחן
לשכב עליו או לישב עליו
דמפשיטו פשוט כדרך
שאנו עושין לא הוי העור
חבור לבשר שהנוגע בעור
לאו כנוגע בבשר דמי
אלא כדו אחיזה הוי
חבור וכו' ב] ולחמת
אם מפשיטו כפול שלם
לצורך חמת: ג] כדרך
שהחזה עושה דהאי כולו
חבור וכו': ד] ולחמת
אם מפשיטו כפול שלם
לצורך חמת: ה] כדרך
שהחזה עושה דהאי כולו
חבור וכו': ו] דכיון דלא
חס עלה ואטבילה והמים
קשים לה ולא חיים לכך
לא חיים עלה נמי: ז] אבל
משפוחשט החזה כהפושט
כולהו דמי ואין דרך להניחו
כך וכו':

מהור המופשט. למאי דפירש בקונטרס דקבר רב דכל די שאין מטלטלין זו את האוכל אינו יד מימה דאמאי עד כדי אחיזה חשיב יד טפי וגרסא משום דכדי אחיזה ואילך יכול לאחוז בצער ענמו ולטלטלו אי נמי משום דכל זמן שלא הפשיט כדי אחיזה הוא קשה להפשיטו ופעמים שמניחו כך וזכרין לו לטלטלו ממקום למקום אבל משהפשיטו כדי אחיזה שוב אין קשה להפשיטו ואין זו משום עד שיפשיטו כולו וכן בחמת עד שיפשיט את החזה לפי שהחזה קשה להפשיט ולכן לפעמים מניחו כך שעה אחת ומוך כך יטרכך לטלטלו אבל משהפשיט החזה וכו' א] אין דרך להניחו כך ועוד יש לפרש טעמא דרב דאמר מכלאן ואילך טהור המופשט מפני שכלי אחיזה כריץ העור להיות יד לצורך הפשטה אבל צייתר מכלי אחיזה לא לפי שאם מחזיק בשפת העור אין יכול למשוך ככה ולהפשיטו וכדי אחיזה סמוך לבשר אין יכול להחזיק צידו העור היטב ולמשוך הלכך עד כדן אחיזה יכול להחזיק ולמשוך בשפת העור טפי לא כדפי' הקונט' גבי הא דמשני בסמוך הואו צטפח ראשון שכשהפשיטו י' שלשה טפחים שאין יכול להחזיק לא בשפת העור ולא בצמטע העור וי"מ כולה מנתי' משום שומר דעד כדי אחיזה הוי חבור וכ"ש פחות אם נגע שרץ בעור המופשט מניס טומאה לבשר משום שומר ואע"ג דאמר לעיל (דף ק"ט). דעור כנגד הכשר דוקא הוי שומר דהא תשיב כנגד הכשר כיון דחשיב הכל כמחוצר וכן לחמת כל זמן שהחזה מחובר חשיב הכל מחובר אבל משום יד אין לפרש דלרצ' אפי' דאמר טפח סמוך לבשר טמא משום יד וי' דלחמת אמאי כל העור חבור לא היה לטמא אלא טפח הסמוך לחזה דמאי שנא בין חזה לשאר אצרים אלא אלא ודאי משום שומר הוי דחשיב כל העור מחובר וכן לשון דהרי זה חבור משמע דהוי משום שומר דציד מה שייך לשון חבור והכי מוכח בתי"כ דתניא התם בצננתה ולא בצמטע לשטיח כדי אחיזה ולחמת עד שיוציא כל החזה יכול שאני מוציא פחות מכשיעור ת"ל יטמא אלמא דטעמא דשטיח כדי אחיזה הוי משום שומר דהא מייטמא דרשנין לעיל (סג) שומר דנבלה ויד דריש לעיל מלכס כך פי' הרב רבינו יעקב מאורלייני"ש ואין

אינו אמרה. להא שמעתא משמיה דריש לקיש והשומע טעה זין אינו לנצחו: **וארבעי אמר צב.** וארבעה דצרים היה אומר זה בשיעור ד' מילין: **עבודה.** האי כדי עבודה דמתניתין: **ליגיון.** גדודי' העובדים להלחם על צית מלחמתם: **קרקפלין.** עור ראש אדם מת זה למכשפות במלחמה: **מתנני' המפשיטו צננתה וצניה צטורה.** שחטה והוא טמא או צטמאה נבלה והוא טהור אם מפשיטו לעשות מן העור שטיח למטה ושלחן או דמפשיטו פשוט כדרך שאנו עושין: **כדי אחיזה.** הוי חבור יד להוציא טומאה מן הנבלה אם נוגע זו ולהניס טומאה לבשר אם טהורה היא וטפי מהכא לא הוי יד להניס ולהוציא טומאה. ולקמן מפרש כמה כדי אחיזה: **ולחמת.** אם מפשיטו י' כפול צננתה חמת כעין אותן שעושין לצורך לבשר ומתחיל מפייה והופכו כלפי וצנה: **עד שיפשיט את החזה.** הוי חבור והנוגע בעור כנוגע בצער זין לטמא זין לטמא מפני שהחזה קשה להפשיט מכל האצרים: **המרגיל.** שהתחיל לחותכו מרגילה כלפי ראשה ומפשיטה כפול לחמת כולו חבור מפני שהחזה לסוף הפשטו הוא לפיכך כולו חבור והנוגע אף בעור המופשט כנוגע בצער: **עור שעל האזרח.** מעעמנו נפשט לפיכך אינו חבור לעשות המופשט הראשון חבור כדרך שהחזה עושה ודהא כולו חבור דקמני לאו דוקא כולו אלא עד החזה: **גב' מכלאן ואילך.** משהפשיטו כדי אחיזה צפשוט על פני כולו לאחר סדקו מן האזרח עד הזנב בצמטעית כדרך המפשיטין והפשיטו כדי אחיזה סביבות כולו: **טהור המופשט.** עד מקום חבורו אבל מחבורו ואילך הוא טמא משום שומר כדאמרין [ק"ט]. צנוגע כנגד הכשר מחבוריו: **טפח.** מן העור המופשט סמוך ל' למקום חבור סביבות כולו הוי צית יד וטמא מפני שזכרין לו שאחוז חס ומושך ומפשיט מאליו ולרצ' לאו יד חשיב ליה יא"א"כ מטלטלין זו את האוכל: **כשיעור הזה.** כדי אחיזה: **צער שנגד הכשר.** שלא נפשט עדיין: **צטפה ראשון.** הסמוך לכדי אחיזה כגון טפח הפשיט אלא טפחיים דלוחו טפח הסמוך לכדי אחיזה אינו אחוז זו ומושך לפי שנוח לו לאחוז בשפת העור ולמשוך ולא זה ולא זה טוב לו אלא מפשיט

א] ופסחים מו. ברכות מו. ע"ש. ב] ופסחים מו. א] אהא אמר רב אחא וימיה מיל הוא דלתי' ג]. [בכורות ט פסחים ט] ופסחא פ"ח ה"ו. ד] ופסחא פ"ח ט"ח. ה] ופסחא ט"ט. ו] כלים פכ"ח מ"ח. ז] שבת טו. ח] גס"א טקף: ט] ובלאמר שיעור נשאת כפולה כמות שהיא בלא שעות. ח"ט. י' ו' צ"ל צ"ב.

הנהגות הב"ח

א] ה"ח ד"ה טהור וכו' אכל משפוחשט החזה שוב אין קשה להפשיט ואין דרך להניחו ק"י: ב] בא"ד משום יד קשה לחמת אמאי כל העור חבור לא היה לו לטמא אלא טפח:

הנהגות מהר"ב

רנשבורג

א] רש"י ד"ה טלית וכו'. ובק"ג דאמר צננתה המקשה שלשה על שלשה שהיא טמא וכו' אלמא טומאת שלם על שלם דחוי ליה וכו' כ"ל: ב] בא"ד כולה טומאה דשלם על שלם היא וכו'. כ"ל וכו' צמ"ל פכ"ג מהל' כלים ה' יא ד"ה חזן וכו':

מוסף רש"י

איבוי אמרה. ר' איבוי אמרה להא מלחמא משמיה דריש לקיש ולא ר' אבהו אמרה [פסחים מו]. לא שנו אלא לפניו. אטעית ידים ואטבילה דהלכך כדרך קאי, דלתי' גב' יד עד ד' מילין דמה יש לו להפסיד [טו]. ומיניה. מהא דר' יוסי בר מינה דאמר כדכילא אפילו מיל אבו חבור, דוקא מיל קאמר הא פחות ממיל חבור [טו].

איבוי אמרה וארבעי אמר בה וחדא מינייהו עבודה א"ר יוסי בר' חנינא לא שנו אלא לפניו אבל לאחריו אפילו מיל אחד אינו חוזר ר' אבהו בר יעקב אמר ומינה מיל הוא דאינו חוזר הא פחות ממיל חוזר: **ת"ר.** ליגיון העובר ממקום למקום ונכנס לבית הבית טמא שאין לך כל ליגיון וליגיון שאין לו כמה קרקפלין ואל תתמה שהרי קרקפלו של ר' ישמעאל מונה בראש מלכים: **מתנני'.** המפשיט בבחמה ובחיה בטהורה ובטמאה בדקה ובגסה לשטיח כדי אחיזה ולחמת עד שיפשיט את החזה המרגיל כולו חבור לטמא ולטמא עור שעל הצואר רבי יוחנן בן גורי אומר אינו חבור וחכ"א חבור עד שיפשיט את כולו: **גב'.** מכאן ואילך מאי אמר רב מהור המופשט רבי אסי אמר טפח הסמוך לבשר טמא מיתבי המפשיט כשיעור הזה מכאן ואילך הנוגע במופשט טהור מאי לאו אפי' בטפח הסמוך לבשר לא לבד מטפח הסמוך לבשר תא שמע בעור שכנגד הבשר טמא עור שכנגד הבשר טמא הא בטפח הסמוך לבשר טהור תנא כל טפח הסמוך לבשר עור שכנגד הבשר קרי ליה ת"ש המפשיט בבחמה ובחיה בטהורה ובטמאה בדקה ובגסה לשטיח כדי אחיזה וטפח הסמוך לבשר טהור הכא במאי עסקינן בטפח ראשון תנא כמה כדי טפח הכפול תניא נמי הכי כמה כדי אחיזה טפח כפול י' תנן התם וטלית שהתחיל בה לקרעה כיון שנקרע רובה שוב אינו חבור וטהורה אמר רב נחמן אמר רבה בר אבובי לא שנו אלא בטלית טבולת יום דמיגו דלא חס עלה ואטבילה לא חיים עלה וקרע לה רובה אבל טלית שאינה טבולת יום לא גזרה דלמא לא אתי למיקרעה רובה אמר רבה שתי תשובות בדבר חדא ששמה יאמרו טבילה בת יומא עולה ועוד עולת

הג"י כן צמ"כ ולפי פירושו לא מטמא צמ"כ וגם צננתה אלא עד כדי אחיזה ולא כדי אחיזה בכלל דהיינו פחות מכשיעור שמוכרז לשם: **בפירוש ר"ח** גרסינן בטפח הסמוך לבשר טמא ופריך לרצ' דאמר טהור המופשט ומשני הכא צמאי עסקינן צטפח ראשון טפח ראשון כשמתחיל להפשיט העור עד כדי אחיזה וטפח הוי טפח כפול כמו שמפרש בסמוך ופרושי קא מפרש עד כמה כדי אחיזה היינו טפח סמוך לבשר: **טלית** שהתחיל בה לקרעה כו'. פרי"ט כיון שנקרע רובה הויא טהורה למפרע מתחלת קריעה ולשון שהתחיל לקרעה משמע כפירושו ומה ששקשה לפירוש הקונטרס מפורש בפרק בהמה המקשה (לעיל דף עב: ד"ה בשעת: עולת

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

העור והרוטב פרק תשיעי חולין